

Добрѣ ми е.

Зима. Вѣнь е студѣ и мразѣ.
Отъ небето пепеляво,
Снѣгъ вали на тоя часѣ
И земята побѣлява.

Той вали, вали, вали,
На парцали, едри, малки,
И засипва и соли
Стрѣхи, улици, празалки.

Пусто. Нийдѣ не гълчжтъ.
Гаче хора се заспали,
И кжщята не личжтъ
Тамъ подѣ бѣли си мѣсали.

Вѣ топла соба при огънь,
Кой пламти, грѣй благодатно,
Гледамъ врѣмето на вѣнь
И на мене е приятно.

Може-би на тоя мигъ
Други жжзнатѣ вѣѣпенени,
И додѣ сжмъ азъ вѣ топликѣ
Мржтъ на плочитѣ студени.

Тая мисль тукъ сега
Ми покоятъ, май смущава,
И, кат' гледамъ на снѣга,
Студѣ и мене обладава.

Но какво! . . . Отъ грѣхъ съмъ чистъ
Ако бѣдни вѣ свѣтъ имало,
Нито пакъ съмъ егоистъ,
Че е студѣ, че снѣгъ валяло.

Топло тука. А огънь
Благо зари ми испраща,
И поглѣждамъ често вѣнь
Тие стихове кат' дращж.
